

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-06-09, [Sočis].

Senai senai tu man žodelį betarei.

Senai senai tu man žodelį betarei.

O aš pergyvenu velnias žino. Pasirodo, žmonės kur kas bjauresni, negu aš maniau. Vienas dailininkas (rašiau tau, rodos, apie jį), kurį aš gerbiau, tokią bjaurų gyvuliškumą padarė, kad aš norėjau jį užmušti. Tiek to. Dabar vaikščiosiu į kalnus dar toliau. O šiąnakt kažkokių sapnus keistus sapnavau. Sapnavau kažkokią Laisvės Dievaitę. Kažkur ji mane šaukė, kažkur varpai skambėjo. Turbūt į kalnus. Kur nėr žmonių ir purvo.

O vakar vakare marės siuto. Gulėjau ant kranto — ir žemė drebėjo. Ir girdėjau iš bangų ryškų ir aiškų pakasynų giedojimą. Ir baisu buvo, kad drebėjau visas ir prakaitavau. Šiandie atsikėliau — ir buvau visai kaip girtas. Ir rytą gavau nuo[...] Maniuko [1] laiškėlį. Ir tokią gerą! Kad aš, tokių daiktų pergyvenęs, džiaugiaus kaip vaikas.

Aš nežinojau, kad Maniukas toks geras sutvėrimas!

Bet tu, Sesute, negerai darai, kad nerašai!

Ar tu žinai, kas ats[i]eina pergyventi, kai kartais iš tikrųjų noris padūkti!

Negerai darai, kad nerašai!

Aš taip toli, aš taip vienas!..

Ar tu žinai, kaip aš vienas be tavęs čionai! Ar tu žinai, kaip mirtingas ilgėjimos būna!..

Sesute, Sesute!

Buč[i]u[ol]ju. Balyt[i]s

9/VI — 17

KOMENTARAI

[1] Inžinieriaus Petro Narutavičiaus pusseserė Marija Grikinytė, su kuria BS susipažino Maskvoje ir kurią mokė lietuvių kalbos. BS ją vadino „Maniuku“.